

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriłło

w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko [...] "E." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w O.
o odszkodowanie, o wydanie świadectwa pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 27 marca 2019 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w E.
z dnia 20 września 2017 r., sygn. akt IV Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 240
(dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 września 2017 r. Sąd Okręgowy w E. oddalił apelacje obydwu stron od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 15 marca 2017 r. (którym nakazano pozwanej [...] „E.” Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w O. wydanie powodowi J. K. żadanego przez niego świadectwa pracy, oddalono jego powództwo o odszkodowanie, zniesiono wzajemnie między stronami koszty procesu i nakazano ściągnięcie od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w O. 30 zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony) i zniósł wzajemnie między stronami koszty procesu za instancję odwoławczą.

Powód zaskarżył powyższy wyrok w części, w której oddalono jego apelację od orzeczenia pierwszoinstancyjnego. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego: art. 45 § 2 k.p. w związku z art. 30 § 4 k.p., polegające na przyjęciu, że w razie podania kilku przyczyn wypowiedzenia umowy o pracę wystarczające dla uznania prawidłowości wypowiedzenia jest wykazanie przez pracodawcę jednej prawdziwej przyczyny, w konsekwencji zaniechanie przyznania powodowi odszkodowania w związku z uznaniem jednej z przyczyn wskazanych w wypowiedzeniu (odwołanie z funkcji członka zarządu spółki) za prawdziwą, podczas gdy w przypadku wskazania przez pracodawcę więcej niż jednej przyczyny wypowiedzenia, nie wszystkie muszą zostać udowodnione, aby wypowiedzenie umowy o pracę zostało uznane za uzasadnione, ale przyczyny prawdziwe powinny jednak pozostawać „w istotnej proporcji” do przyczyn nieprawdziwych, w przeciwnym razie wypowiedzenie może zostać zakwestionowane jako nieuzasadnione (mimo stwierdzenia zasadności jednej lub dwóch spośród większej liczby przyczyn). Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a ponadto o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym według norm przepisanych.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów art. 45 § 2 w związku z art. 30 § 4 k.p., wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Sąd Okręgowy oparł bowiem swoje rozstrzygnięcie na błędnym stanowisku judykatury, że w razie podania przez pracodawcę w wypowiedzeniu umowy o pracę kilku przyczyn wypowiedzenia wystarczające dla uznania prawidłowości wypowiedzenia umowy jest podanie przez pracodawcę jednej prawdziwej przyczyny. Tymczasem kształtuje się odmienna linia orzecznicza, zgodnie z którą w razie podania przez pracodawcę kilku przyczyn wypowiedzenia umowy o pracę, przyczyny zasadne powinny wyraźnie przeważać nad niezasadnymi aby uznać, że umowa została wypowiedziana zasadnie. Sądy te przyjmują, że wskazanie wielu przyczyn wypowiedzenia powoduje szczególny obowiązek badania ich mocy i wagi, bowiem niekiedy wykazanie jednej prawdziwej przyczyny wypowiedzenia będzie niewystarczające do uznania zasadności wypowiedzenia.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, a ponadto o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się w skardze kasacyjnej na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania przez autora skargi, że na podstawie tych samych przepisów prawnych w różnych sprawach tego samego rodzaju podejmowane są rozbieżne rozstrzygnięcia sądowe, które nie znajdują przekonującego uzasadnienia w różnicach wynikających z ustaleń sądu dotyczących okoliczności faktycznych lub prawnych w tych sprawach. Konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a nadto przedstawienie przez skarżącego własnej propozycji interpretacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2003 r., I PZ 124/02, LEX nr 1130960; z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Przesłanka ta wymaga więc wykazania przez autora skargi, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, ze wskazaniem na czym te poważne wątpliwości polegają, nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151; z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepublikowane). Rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się też sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty autora

skargi skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkł. 2003 nr 13, poz. 5).

Skarżący nie zdołał wykazać występowania w sprawie powołanej przesłanki przedsądu.

Sugerując potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawił argumentacji jurydycznej, za pomocą której wykazałby, że przedstawione wątpliwości wywołują obecnie problemy w wykładni prawa czy rozbieżności w orzecznictwie.

W judykaturze zgodnie przyjmuje się bowiem, że pracodawca może wskazać w kierowanym do pracownika oświadczeniu woli kilka przyczyn wypowiedzenia umowy o pracę, a wypowiedzenie to jest uzasadnione w rozumieniu art. 45 § 1 k.p., jeżeli jedna z tych przyczyn okaże się prawdziwa. Z punktu widzenia oceny zasadności wypowiedzenia istotne jest bowiem, aby choć jedna ze wskazanych przyczyn usprawiedliwiała rozwiązanie stosunku pracy w tym trybie (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2005 r., I PK 61/05, OSNP 2006 nr 17-18, poz. 265; z dnia 21 stycznia 2016 r., III PK 54/15, LEX nr 2038975). Także wpływ ilości przyczyn wypowiedzenia umowy o pracę na jego zasadność został już szczegółowo przedstawiony w orzecznictwie. Stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2015 r., II PK 140/14, LEX nr 1811802, do którego odwołuje się skarżący, zostało utrwalone w kolejnych judykatach (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2017 r., III PK 115/16, LEX nr 2350661). Orzeczenia te odnoszą się jednak do stanów faktycznych odmiennych od tego, jaki wystąpił w niniejszej sprawie, w których pracodawca wskazał szereg przyczyn rozwiązania stosunku pracy, tj. kilka (kilkanaście), stąd przy ocenie zasadności decyzji o rozwiązaniu stosunku pracy pojawił się problem zachowania proporcji między prawdziwymi i nieprawdziwymi przyczynami wypowiedzenia. Tymczasem zgodnie z ustaleniami stanowiącymi podstawę faktyczną wyroków zapadłych w przedmiotowej sprawie, główną przyczyną wypowiedzenia powodowi umowy o pracę było

odwołanie go z funkcji członka zarządu spółki. W związku z powyższym odpadła przesłanka dalszego zatrudnienia powoda na tym stanowisku, co czyni zasadnym rozwiązanie umowy o pracę (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2000 r., I PKN 479/99, OSNP 2001 nr 11, poz. 377; z dnia 12 grudnia 2013 r., I PK 88/13, OSNP 2015 nr 2, poz. 20).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach orzeczono na podstawie § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).